

— Ей сега, мамо. Показвахъ на Мирчо новитѣ нѣщи. Сега ще се облѣка. Нали и ти ще дойдешъ съ насъ? — се обърна тя къмъ годеника си.

Добромиръ дигна болезнено лѣвата си вежда, сякашъ нажежено желѣзо му бѣ докоснало нѣкоя стара рана, погледна къмъ княгинята, чиято все още стройна снага се открояваше, тънка и изящна, връзъ тъмния фонъ на отворената врата. Погледна къмъ девойката, която бѣ вперила въ него съ остра изпитателностъ едритѣ си черни очи. Следъ това въздъхна, поглади съ нетърпеливо движение челото си.

— Съжалявамъ. Не мога. Тази вечеръ съмъ много заетъ...

И той посегна къмъ шапката си, оставена на близката ракла. Белослава прехапа устни. Въ очитѣ ѝ избликна закана. Тя задиша бързо и тревожно. Майка ѝ предпазливо затвори вратата следъ себе си, отдалечи се съ тихи стѣпки, докато премине бурята.

— Довиждане... — Добромиръ протегна ржка, съвсемъ бледенъ, съ безкрайно скръбенъ взоръ.

Белослава извърна гръбъ, скръсти ржце, отиде до прозореца, безъ да отговори.

— Довиждане, тази вечеръ съмъ заетъ съ много важна работа, Славо... не мога да ви придружа, повървай ми... — повтори Добромиръ и приближи къмъ нея. Ала тя дигна рамене, не се обърна, остана все тъй безмълвна, съ неподвиженъ взоръ. Съ бързо и решително движение, момъкътъ нахлюпи шапката до веждитѣ си, отпави се къмъ изхода. Тогава, внезапно, момата изтича, превари го, разпери ржце предъ затворената врата:

— Азъ знамъ кѣде отивашъ!

Момъкътъ се навжси. Синя жила ее изолпа на челото му.

— Мамишъ се, Славо. Пусни ме, ще закъснѣя...

— Не! Не се мамя... Ти отивашъ при тѣхъ! Затова не искашъ и да дойдешъ въ църква, затова не пиешъ вече вино, затова все мълчишъ, затова престана да се смѣешъ, затова не ядешъ месо, затова не идвашъ вече на лов...